

Llaurar a Egipte

No ho sé. Em sembla que fariem millor de reclamar que aquelles persones milloraren el nivell de vida, en compte de visitar-les com si foren un museu vivent, una recialla entreverada de tòpic. Ara, que també pot ser que aquella estampa fóra només part del decorat, uns extres fent de llauradors per tal que els turistes tornen a casa amb les càmeres plenes d'imatges d'un 'betlemet' gegant.

No he anat mai a Egipte (ni de moment entra en les meues intencions de fer-ho), encara que sé que, de fer-me avant amb el viatge, no me'n penediria. Els reportatges que les televisions ofereixen, o els que he pogut veure per internet, no deixen dubte que el país posseeix atractius molt més que sobrats per a fer justificable una escapada a aquelles terres i aigües. En paper escrit també he trobat a voltes coses interessants sobre aquell territori, sobretot relacionades amb un passat faraònic (vostés perdonen per l'adjectiu fàcil) i una herència inacabable. No fa molt va passar per les meues mans i els meus ulls un article sobre un creuer pel Nil. Com en un requadre, amb lletres ressaltades que volien remarcar un dels punts destacats de l'article, un text breu es referia a uns llauradors que treballaven la terra amb bous 'tal com feien en temps dels faraons'. He de reconèixer que em va impressionar la frase. 'Tal com feien en temps dels faraons.' I som al segle XXI. Tants segles després, i aquells pobres encara s'han de desllomar cada dia 'tal com feien en temps dels faraons'. L'article ho recalrava en el sentit que els viatgers podien contemplar la imatge i sentir-se transportats en el temps a un passat que a voltes tendim a idealitzar. El port de muntanya del meu poble tenia una carretera sinuosa, de revolts arcaics, de pendents consistents, marejador per als no habituats. A l'autovia que la substitueix, hi trobem a faltar un puntet del romanticisme subsistent en el record dels qui ens hi vam criar, però allò era un malviure de carretera, una via que hui seria impracticable. La imatge de l'home apegat a la terra, llaurant amb l'animal com els seus avantpassats havien fet tota la vida, pot quedar bé a la retina del turista. Però, i l'home? Quina vida mena? No negaré que una mula mecànica puga ser més prosaica que una haca, però el temps de faena i manteniment que estalvia pot permetre al camperol de dedicar-se a la poesia. O a la conversa. No ho sé. Em sembla que fariem millor de reclamar que aquelles persones milloraren el nivell de vida, en compte de visitar-les com si foren un museu vivent, una recialla entreverada de tòpic. Ara, que també pot ser que aquella estampa fóra només part del decorat, uns extres fent de llauradors per tal que els turistes tornen a casa amb les càmeres plenes d'imatges d'un 'betlemet' gegant.

7 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)